

Sala d'Art Jove
30.11.17 – 29.03.18

APODIDRASKINDA

forces comunes,
higiene, terrorisme,
treni, vídeos
ipa

Maria Alcaide

Clàudia del Barrio

Joana Capella

Shaní Bar

Paula Artés

Emma Casadevall

Infraestructura intangible

• Paula Artés

Infraestructura intangible explora l'espai i l'organització de control de Rodalies RENFE a través d'un seguit de fotografies de punts de la xarxa ferroviària de Catalunya que es consideren problemàtics. Aquests punts negres són identificats per la mateixa empresa com a llocs on, per raons diverses, els trens enlenteixen la seva velocitat o es troben amb dificultats de circulació. Al treball de Paula Artés, la manca d'informació del funcionament de la xarxa ferroviària es conjuga amb l'ambigüïtat visual dels espais fotografiats.

Les infraestructures són estructures de poder ocult que no se'ns mostren tal com són, ja que es troben connectades amb el poder polític de forma invisible. Tal i com passa amb el tren, les carreteres o la xarxa de clavegueram, les infraestructures travessen les nostres vides de forma permanent i transversal. Encara que de manera inconscient, la relació que cada societat estableix amb aquestes està impregnada d'ideologia política, econòmica, territorial i ecològica. Es tracta d'un *hardware* que recorre l'entremat urbà, que condiciona el nostre temps i les nostres maneres de relacionar-nos i de pensar. Pel que, tanmateix, no va ser per casualitat que l'expansió de la xarxa ferroviària coincideixi històricament amb la implantació d'un sistema horari mundialment sincronitzat.

Testimony Memory Oblivion

• Shaní Bar

Shani Bar mostra un arxiu d'imatges i de documents de l'Operació 1005 sense trucs ni recursos literaris. Quan la Segona Guerra Mundial semblava que arribava al seu final i quan, després del la batalla de Stalingrad, la victòria alemanya ja semblava quelcom improvable, Hitler va plantejar l'eliminació de totes les proves de les execucions que havia perpetrat la unitat militar Einsatzgruppe als territoris ocupats de l'Est. L'Operació 1055 va consistir, així, en obrir fosses comunes, en cremar cossos, en aixafar ossos; en resum, en eliminar totes les proves del a brutalitat amb què havia exercit la Einsatzgruppe durant anys.

En els actes de borrar físicament un tros de la història, ens enfrontem amb la complexitat de l'amnèsia col·lectiva, un tema global que es pot aplicar a tants d'altres casos de la història humana. Pel que fa a l'activitat artística, apliquem com a hàbit mètodes relacionats amb la memòria, així com visualitzem els fets històrics ja sigui a través de testimonis, imatges i sons, amb la intenció de no oblidar. Ara bé, com recuperar la memòria d'uns fets que s'encaminaven deliberadament a la producció d'oblit històric?

Guanyar-se el pa

• Joana Capella

Guanyar-se el pa es desplega per mitjà de l'aprenentatge de fer pa i a través de l'establiment d'una rutina sostenible en relació a la seva producció i la seva venda. Així mateix, el projecte desplega al seu entorn una xarxa de col·laboracions amb diverses artistes. Cada divendres Joana Capella obrirà la sala d'exposicions de la Sala d'Art Jove, per transformar-lo en un punt de recollida i venda de pa que ella mateixa elabora en un forn domèstic construït especialment per a l'ocasió.

Modelar la matèria amb la mà fa possible restituir la relació entre el fer i el pensar. Ens permet guanyar consciència sobre les condicions materials en què es desenvolupen les nostres vides. *Guanyar-se el pa* és, en aquest sentit, una tàctica per subsistir fent equilibris, així com també un espai per a la reflexió a l'entorn de les condicions materials que sustenten la posició de l'artista en un sistema econòmic. El projecte recorre la matèria, l'esforç del treball, el cos que fa i el cos que menja. Repensar la nostra relació amb els recursos bàsics que fan possible l'actual sistema econòmic, social, artístic, és un aspecte clau per imaginar en un projecte alternatiu a l'actual món en crisis.

El projecte compta, amb la col·laboració de Noela Covelo Velasco, Tatiana M. Melo, Oriol Ocaña, Laura Puigdemívol, Alex Solé, Sociedad zero.

No sense cura

• Emma Casadevall

No sense cura és un projecte audiovisual que s'aproxima a les representacions hegemòniques dels treballs de cura i de la llar. El projecte problematitza la divisió sexual del treball, reivindica els valors del treball de cura i qüestiona la construcció de la figura de la treballadora de la llar. Per mitjà de presentar un arxiu de representacions mediàtiques actuals i passades, el projecte estableix una genealogia de les concepcions limitadores que s'associen al treball de cura. En contrast, en el vídeo es consideren també representacions excloses d'aquest imaginari, que permeten dirigir l'atenció cap a d'altres espais d'enunciació, posicionaments i lluites comunitàries. Pel que fa a la banda sonora, es tracta de manifestacions corresponents als col·lectius Sindillar / Sindihogar, el sindicat de dones treballadores de la llar i de la cura, el SEDOAC Servicio Doméstico Activo, i de Las Kellys, associació de cambres de pis.

Els discursos mediàtics que apel·len al treball de cures són els responsables de la producció de les subjectivitats relatives a aquest sector, així com de la relativa desvaloració social, afectiva, econòmica i simbòlica que s'ha produït socialment al respecte. Alhora, són discursos que legitimen les actituds discriminadores. Les polítiques promulgades pel govern espanyol són còmplices amb aquest imaginari, postergant, així, les persones treballadores a una condició de desprotecció. *No sense cura* proposa una reflexió crítica del treball domèstic com al treball afectiu, que es troba determinat per a la heteronormativitat i la colonialitat del poder.

My Terrorist Lover

• Maria Alcaide

Per mitjà de la ironia i l'humor, Maria Alcaide construeix un relat d'amor entre ella mateixa i un noi d'origen Egipci. Així mateix, l'amor té un paper important en el projecte, en aquest cas mostrant-se no tant com una solució en contra l'odi o la por, sinó que com al desencadenant d'un relat èpic. El projecte explora les tensions culturals de l'actualitat utilitzant un llenguatge procedent del món digital i *youtuber*. Es genera, així, un univers impregnat d'estereotips culturals i d'estètica hípercapitalista, per mitjà del qual Alcaide reflexiona a l'entorn d'una problemàtica emergent d'una manera estrident i prenent uns riscos considerables.

La vi bailando en la Alhambra una gitana mora guapa la vi sus ojos y me enamoré con su cara morena yo me la llevé conmigo conmigo conmigo
La vi bailando en la Alhambra una gitana mora guapa la vi sus ojos y me enamoré con su cara morena yo me la llevé habibi habibi habibi habibi

(Lletra de *Conmigo* de Moncho Chavea)

Huge Moods

• Clàudia del Barrio

Huge Moods és un projecte que aborda la comunicació digital com una perversió de la realitat, en tant que aquesta tendeix a presentar el consum com una experiència de contingut relatable –això és, un contingut que està creat per transmetre el sentiment de formar part d'una comunitat *online*, enmig de l'ansietat que colpeix la societat de l'entreteniment consumista actual–. Clàudia del Barrio construeix en aquest sentit, un *moodboard* (un mapa d'estats ànims) abstracte i caòtic, exclusivament per mitjà del seu arxiu personal del mòbil. El seu projecte es basa, així, en el concepte de postproducció i de remix, que aplica al seu entorn directe.

L'accessibilitat de les tecnologies digitals permet generar un nombre ilimitable d'arxius de vídeo. La idea d'arxiu adquireix, així, una dimensió avassalladora i aclaparadora, que difícilment segueix la mateixa lògica del món material. L'embriaguesa de la imatge digital canvia la nostra relació amb l'entorn tangible, per mitjà de sotmetre'ns a un flux constant d'estímul visual i d'imaginari que sobrepassen la lògica del món analògic. Travessat per la ideologia consumista, aquest flux convida a navegar i a fluir sense fricció ni obstacles. És per això que el repte d'ordenar i digerir aquesta nova identitat hiperactiva i batuda per la visualitat demana articular noves eines. La poètica i l'humor del *randomness* és possiblement una d'aquestes eines de l'era postdigital. El plaer del *WTF* i la bellesa de la cosa banalment quotidiana en són d'altres.